

Barbara Jurgens

De wolventemmer

moon

© Barbara Jurgens, 2017

© Moon, Amsterdam 2017

© Omslagbeeld Shutterstock: Tithi Luadthong / eva_mask en Caren Limpens

© Omslagontwerp Caren Limpens

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3950 6

ISBN 978 90 488 3951 3 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Buiten huilden ze. Als valse violen klonken ze, wanhopig tegen elkaar op jankend. In het duister zag ze de grauwe schaduwen langs het huis schuiven. Gloeiende ogen keken door het raam naar binnen. Ze waren gekomen omdat ze honger hadden. Op het moment dat het raam met een klap openvloog, werd ze wakker. Zo ging het bijna elke nacht, sinds die keer dat ze hem voor het eerst zag.

Hoofdstuk 1

Het wilde nog niet echt licht worden. Dorre bladeren dwarrelden voor Runa uit, opgezweept door de storm. Deze keer had ze de wind in de rug, zodat ze moeiteloos met haar voeten omhoog door de diepste plassen kon racen.

Met vliegende vaart fietste ze naar school. Ze genoot van haar snelheid. Meestal kwam er geen einde aan het lange, saaie fietspad langs het bos, maar deze keer zoog ze intens de geuren op van het natte blad, de kruidige dennennaalden en de paddenstoelen. Ze hoopte dat het nog even droog zou blijven, net lang genoeg om school te halen. Haar gedachten dwarrelden net als de bladeren. Ze waaiden zo haar hoofd uit en maakten het daarbinnen lekker leeg.

Plotseling blokkeerde er iets... De losse veter van haar linkerschoen raakte verstrikt in de trapper en draaide bij elke slag vaster, net zo lang tot haar voet geen kant meer op kon. Met fiets en al smakte ze tegen het asfalt. Haar polsen schaafden over de grond. Haar rugzak vloog af. Daar lag ze, midden op het fietspad.

Coolheid heerst, zei Runa tegen zichzelf. Dat hielp meestal wel om iets rustiger te worden. Gelukkig was ze niet op haar hoofd gevallen. Ze proefde een metalige smaak in haar mond. Haar slotjesbeugel had door de klap de binnenkant van haar lip beschadigd, dat voelde ze met haar tong. Het had erger kunnen zijn, dacht ze, terwijl ze probeerde op te krabbelen. Maar dat ging niet, want de veter van haar schoen zat muurvast om de trapper gedraaid.

Ten slotte wurmde ze haar voet maar uit de schoen en stond op. Steunend op haar dunne sok hees ze de fiets overeind en zette hem

tegen een boom langs het fietspad.

Terwijl ze neerknielde bij de trapper en probeerde de veter uit de knoop te krijgen, bedacht ze dat ze zeker te laat zou komen. Alweer. Maar deze keer had ze wel een goed excuus. Of zou Jos, de conciërge, daar niet meer in trappen?

Toen ze de veter eindelijk los had en haar schoen weer over haar natte sok kon aantrekken, kreeg ze plotseling het gevoel dat ze niet alleen was. Ze keek om zich heen. De weg was leeg, het fietspad in beide richtingen verlaten. De berm naast haar was bedekt met bladeren en afgewaaide takken. Er liep een greppel en daarachter begon het bos, afgeschermd door een muur van struikgewas. Runa kon niet dieper het bos in kijken. Toch had ze iets gezien. Of iets had haar gezien. Ze keek nog eens. En toen zag ze het. Het bevond zich rechts van haar, op nog geen twee meter afstand, aan de overkant van de greppel, tussen de struiken. Een paar lichtgevende ogen, die haar aankeken.

Ze keek terug. Haar hart klopte in haar keel. Ze zag twee zwarte pupillen, omgeven door een helgele rand, als een zonsverduistering. Een moment leken zij en die ander gevangen in elkaars blik. Alles om hen heen werd stil, een vreemde zware stilte. De spanning hing tussen hen in. Wie, wat was dat? Een beest, dat zag ze wel. Hoewel ze de rest van zijn lijf door het gebladerte niet kon zien, want ze zag alleen zijn kop: een grote woeste kop, omringd door een grijsbruine kraag van haar. Zijn oren lagen plat in zijn nek. Niet in zijn ogen kijken. De gids, toen in het safaripark, had dat wel honderd keer gezegd: kijk een wild dier nooit recht aan, dan voelt hij zich bedreigd en kan hij je aanvallen.

Vlug wendde ze haar blik af, maar ze had de rij vlijmscherpe tanden al gezien toen hij zijn muil opensperde. Ze voelde een koude rilling langs haar rug omhoogschieten. Wat zat er in vredesnaam aan die kop vast? Het beest gromde niet. Het maakte geen geluid. Het keek alleen maar. Een beetje treurig, maar ook gespannen, op zijn hoede. Runa voelde zich ongemakkelijk. Het leek wel of het recht in haar ziel kon kijken. En dat het daar iets zag wat zij niet wist.

‘Hoi,’ zei ze, om maar iets te zeggen. Hij spitste zijn oren, maar hij zei niets terug. Hoe had dat ook gekund, alsof een dier kon praten! Toch kreeg ze sterk het gevoel dat hij haar iets wilde vertellen. Misschien dat ze daarom toch bleef staan en niet wegrende.

Het was zachtjes begonnen te regenen. Het beest ademde zwaar; ze zag zijn borst op en neer gaan. Plotseling rook ze hem, heel sterk. Zijn adem. Zijn natte vacht. Maar ze rook nog meer dan dat: sneeuw, en op hetzelfde moment zag ze witte hellingen en rotsachtige bergtoppen.

Het dier bleef haar strak aankijken, zijn gele blik boorde zich in de hare. De sneeuwgeur verdween naar de achtergrond. Nu rook ze iets anders. Weëig, ijzerachtig, was dat... bloed? Ze zag een rode maan, laaghangend boven een helling. Het maanlicht wierp lange schaduw van tientallen, honderden dieren in de sneeuw.

Het beest in het struikgewas wendde zijn blik af. Het moment was voorbij. Maar Runa was zo van haar stuk gebracht door de verontrustende beelden die in haar hoofd waren gekomen, dat ze een onvaste stap in zijn richting zette. Een stap te veel, want een takje kraakte onder haar voeten en meteen draaide het beest zich om en kroop weg, terug het bos in. Ze ving een glimp op van zijn machtige rug, een zilverwitte streep, en een stuk staart. Ze hoorde hem zachtjes janken. Toen pas zag ze dat hij gewond was. Hij sleepte met zijn achterpoot. Ongerust keek ze toe hoe hij weg hinkte en verdween tussen het kreupelhout.

Runa blies al haar opgespaarde adem in één keer uit. Het was alsof ze uit een roes ontwaakte. Haar mond deed pijn. Ze wrikte aan haar beugel, het leek of er een slotje had losgelaten. Ze raapte haar rugzak op en keek om zich heen. Er was niemand op de weg, het fietspad was leeg. De enige geur die ze nog rook was die van paddenstoelen en dode bladeren. Ze gooide haar jas open; ze had het veel te warm gekregen. Ze liep naar haar fiets, veegde haar natte zadel droog en stapte weer op. De motregen was allang in echte regen veranderd.

Langzaam begon ze te trappen en probeerde het bange gevoel van zich af te schudden. Wat voor beest had ze nou echt gezien, in dat struikgewas? Was het een hond? Een heel grote, dan. Maar zijn vacht was ruwer geweest, met van dat borstelige haar. Zijn poten waren veel groter, en zijn snuit was langer dan bij een hond. En dan die ogen. Welke hond had zulke ogen, zo geel, zo intens? Ze had bloed gezien, aan zijn achterlijf...

Nu pas drong tot haar door dat ze hem had moeten helpen. Waarom had ze dat niet gedaan? Waarom was ze doorgereden? Hoe had ze een gewond dier zo aan zijn lot over kunnen laten?

Op school was de bel al gegaan. Het schoolplein, ingeklemd tussen bakstenen gebouwen, was leeg. De leerlingen waren al naar binnen. Gelukkig was het eerste uur uitgevallen.

‘Daar komt u weer mooi mee weg, juffrouw De Vries,’ zei Jos en hij keek haar met zijn waterig blauwe ogen aan vanuit zijn met tralies versterkte conciërgelok. ‘U bent tien minuten te laat, maar deze keer zal ik het dan maar door de vingers zien.’

‘Bedankt,’ mompelde Runa en ze liep langzaam door naar haar klas. Stap voor stap beklom ze de trap naar de eerste verdieping. Omdat haar schoenen zich onderweg hadden volgezogen met water, lieten ze op elke trede een klein plasje na.

In het lokaal zat iedereen druk en chaotisch, met de jassen nog aan, door elkaar heen te praten. Niemand keek zelfs maar op toen Runa binnenkwam. Ze besloot meteen weer weg te gaan en een rustig plekje te zoeken in het medialokaal, aan het einde van de gang.

Daar was ze ook niet alleen. Ze zette eerst een raam open, er hing een verstikkende lucht van deodorant vermengd met zweet en nat haar. Ze kroop zo ver mogelijk in de hoek achter een computer, hing haar doorweekte jas over de stoel en klikte op Google afbeeldingen. ‘Wolf’ tikte ze in. En ja, daar was hij. Ze herkende hem direct aan zijn ogen: *Canis lupus* stond eronder, zijn Latijnse naam.

‘Hé Roodkapje!’ Ze schrok op van een spottende stem.

Katja, een superdun meisje met lange nagels en kattenogen, kwam achter haar staan en probeerde over haar schouder mee te kijken.

‘Zoek je de boze wolf?’

Katja vroeg het duidelijk niet omdat ze het wilde weten, want ze keek naar de jongens: of die haar wel grappig vonden. Runa klikte vlug de wolf weg en typte het eerste wat in haar opkwam – ‘bedreigde dieren’ – in de zoekmachine. ‘Het is voor mijn opdracht biologie,’ zei ze zo onverschillig mogelijk, en ze klikte een lang stuk tekst aan met alleen maar letters. Katja was haar interesse alweer verloren en heupwiegde door naar haar eigen plek. Ze liet een wolk achter van foundation en parfum.

Runa staarde blind naar het scherm en liet het tot zich doordringen: ze had vanmorgen een echte wolf gezien. Ze voelde haar hoofd bonzen. Een wolf, langs het fietspad, nog geen vijf kilometer hiervandaan! Maar toen ze de andere meisjes in het lokaal bestudeerde, hoe ze als slappe poppen in hun stoel hingen en vooral oog hadden voor hun telefoon, leek het haar beter hier niks over te zeggen.

Ze voelde zich nog steeds niet welkom in haar nieuwe klas. Misschien kwam het door haar lichtgroene ogen, die niet pasten bij haar haarkleur: de meeste meisjes in de klas hadden blauwe ogen en blond haar, terwijl dat van Runa diepzwart was. Dat had ze van haar moeder, die Italiaanse was. Het vervelende van donker haar is dat je ook zwarte haartjes ziet op je armen en benen (beenwarmers) of op je bovenlip (snor) of, nog erger: tussen je wenkbrauwen (unibrow). Zodra Runa in deze klas was gekomen, zag ze hun blikken. Haar wenkbrauwen waren niet goed.

Op haar oude school maakte het niet zoveel uit hoe je eruitzag, maar hier waren de regels streng. Wenkbrauwen dienden geëpileerd te worden. En niemand had haar tussen zijn wenkbrauwen. Echt niemand. Diezelfde dag nog had ze elk minuscuul haartje dat buiten de lijntjes groeide, uitgetrokken met de pincet van mama, wat heel erg pijn had gedaan. Net zo lang tot haar wenkbrauwen wel goed waren in de ogen van Katja.

Maar hoe erg Runa ook haar best deed, het lukte haar toch nooit

om erbij te horen. Als ze bijvoorbeeld in een nieuwe jas naar school kwam, met een kraag van nepbont, was dat ook weer fout, want alle meisjes in de klas hadden een jas met een echte bontkraag, precies zo één als Katja. Van dierenvel wel te verstaan, liefst een halve vos. In het lokaal rook Runa voortdurend die vossenpluimen aan hun capuchons: een lucht van droge dood.

Wat ook niet in haar voordeel werkte, was dat Runa geen bh droeg. Dat was nog niet nodig, vond haar moeder. Maar de andere meisjes in de klas droegen er wel een. En ze waren erg met jongens bezig. Met een hoop gefluister ging dat gepaard, en samenzweerderige blikken, waarin Runa niet betrokken werd.

In het derde uur, bij wiskunde, had Runa haar vest uitgedaan omdat het bloedheet was in de klas. Ze zat poppetjes te tekenen in haar werkboek toen ze Katja zachtjes iets tegen haar buurvrouw hoorde zeggen, dat zo te zien over haar ging.

Katja draaide zich naar haar toe. ‘Mag ik een sjekkie van je draaien?’ vroeg ze poeslief.

Runa keek verbaasd op. ‘Ik rook niet.’

‘O?’ gniffelde Katja. ‘Waarom heb je dan een pak shag onder je armen?’

Runa keek onder haar armen, waar ze tot haar schrik een paar haartjes zag. Het waren er zo weinig; ze had ze niet eens opgemerkt. Maar Katja begon overdreven onder haar oksels te krabben en ‘oe-hoe oe-hoe’ door de klas te roepen.

‘Als dat een aap is die je probeert na te doen: die hebben juist geen haar daar,’ zei Runa, verbaasd over zo weinig basiskennis.

Katja rolde met haar ogen. ‘Apen dragen ook geen bh,’ kraaide ze, en zij en het andere meisje keken elkaar aan met van die achterbakse blikken die je woest maken, maar waartegen je niks kunt doen.

De rest van de dag hield Runa haar armen zo strak mogelijk langs haar lichaam geklemd, zodat niemand een eventuele haar zou kunnen zien. Coolheid heerst.

Hoofdstuk 2

Toen Runa 's middags uit school kwam was het net even droog. Ze stalde haar fiets in een box onder in de flat waar ze sinds kort woonde met haar moeder en zus, en stapte in de lift.

Hun nieuwe huis lag op de derde verdieping. Runa kende hier niemand. Behalve de jack russell van de buurman, die altijd naar haar gromde in de deuropening als ze langs zijn huis liep. Ze stak haar sleutel in de voordeur en ging naar binnen.

Daar gooide ze haar natte jas over een stoel en liet zich op de bank vallen. Het was stil in huis, haar moeder en haar zus waren er niet. Rex, hun niet meer zo jonge herdershond, lag in zijn mand. Runa hoorde hem zachtjes snurken. Gewoonlijk vond ze dat een geruststellend geluid, maar nu had ze een onrustig gevoel. Alsof haar binnenste bestond uit allemaal kleine door elkaar bewegende deeltjes. Wanneer kwam Isa thuis? Ze kon niet wachten om haar te vertellen over de wolf.

Ze keek de kale woonkamer rond, die mama had proberen op te vullen met spulletjes van Marktplaats. Het handgemaakte tafeltje, waar Isa altijd met haar voeten op zat. De nepleren leunstoel, waar je een natte rug van kreeg. En deze ietwat zompige, versleten bank, waar je te diep in wegzakte. De rest van hun spullen, zoals hun boeken, stonden nog in verhuisdozen in de hoek. Mama had niet genoeg geld over om nieuwe meubels te kopen. En het interesseerde haar ook niet zo.

'*Non ti preoccupare*, maak je geen zorgen,' had ze gezegd. 'We maken het hier zo weer gezellig met z'n drietjes.'

Runa dacht aan de wolf langs het fietspad. Hoe hij letterlijk in haar had gekeken, met die radarogen van hem. Wat wilde hij? Ze had sneeuw en bloed bij hem geroken, maar was dat zo gek? Hij kwam van ver en hij was gewond. Maar toch, ze had ook die vreemde dingen gezien: een rode maan en zoveel beesten in de sneeuw...

Had hij haar die beelden laten zien? Of was haar fantasie op hol geslagen en was hij gewoon een bang, gewond dier dat zich kapot was geschrokken van een fietsend meisje op één schoen?

Zo stom dat ze hem had laten gaan. Misschien had ze iets voor hem kunnen doen. Zijn zere poot verbinden. De dierenambulance bellen. Ze had hem op zijn minst haar boterhammen met hagelslag kunnen geven. Hij had misschien wel enorme honger gehad.

Een klap, de voordeur: Isa kwam thuis.

‘Roenepon!’ Haar opgewekte stem.

Runa veerde op, maar haar zus was niet alleen, ze hoorde nu ook een zwaardere stem. Isa waaide binnen met een slungelige jongen in haar kielzog.

‘Ken je Jesse?’

Ze stelde Runa niet aan hem voor, maar begon haar lange vlecht uit te halen, en woelde haar blonde haren los. Isa was een stralend meisje met korenblauwe ogen, heel anders dan Runa, ze had het lichte van papa.

‘Hoi,’ zei Runa tegen Jesse.

‘Hé,’ kreeg ze terug. Jesse ging helemaal op in Isa, hij kon zijn ogen duidelijk niet van haar af houden.

Isa begon haar laarzen uit te trekken en gooide ze in de hoek. ‘O, ik haat dit weer, ik ben vandaag wel tien keer natgeregend!’

‘Zal ik je even opwarmen?’ teemde Jesse, waarop zij hem een por gaf.

‘Moet jij es proberen!’

Ze trok hem mee naar de keuken, waar ze met z’n tweeën een fruitshake gingen maken, met alles wat ze konden vinden in de keu-

kenkastjes. Appels, bananen, poedersuiker, rozijnen, koekjes en drop; het ging allemaal in de blender.

Runa luisterde even naar hun zachte gegiechel, het gerinkel van glazen en het gegooi met de ijskastdeur, en besloot toen maar naar haar kamer te gaan. Ze voelde zich hier net één te veel.

‘Wil jij niet?’ riep Isa haar na vanuit de keuken.

‘Als je nog wat overhebt.’

‘Tuurlijk, druif!’

Haar zus kwam haar achterna met een glas vreemde drab, waar zwarte stukjes in ronddreven. ‘Voor mijn lieve kleine zusje. Een originele Engelsedrop-smoothie.’

Lachend dook ze weer de keuken in, waar Jesse haar zo te horen begon te kietelen.

Voor Isa was het leven een feestje, dacht Runa een tikje jaloers. Isa hield met zoveel gemak van mensen en ze maakte het anderen net zo makkelijk om van haar te houden. Runa was gek op haar zus, ook al was ze soms bloedirritant.

Op haar kamer ging ze op haar bed liggen en opende haar laptop. Intussen proefde ze van het brouwsel dat Isa had gemaakt. Mierzoet was het, en de stukjes waren nogal taai. Maar om haar zus een plezier te doen, dronk ze het toch op.

Op geen enkele nieuwssite kon ze iets vinden over een wolf in de bossen bij Zeist. Dat was vreemd. Zou zij de enige zijn die hem had gezien? Ze bekeek plaatjes van wolven in Europa. Rondtrekkende wolven leggen soms wel duizend kilometer af, stond er bij een foto van een jonge Duitse wolf. Deze was een jaar geleden door diverse wandelaars in Nederland gezien, maar daarna spoorloos verdwenen. Runa bestudeerde zijn kop, maar hij had meer wit rond zijn snuit en onder zijn ogen, en hij leek kleiner dan ‘haar’ wolf langs het fietspad. Of wolvin, dacht Runa, want het kon natuurlijk net zo goed een vrouwtje zijn. Was haar wolf ook maar wat aan het rondtrekken? Voor de grap een beetje rondkijken en daarna weer hup de grens over, terug

naar Duitsland? Had ze wel echt een wolf gezien, of was het toch een hond? Nu begon ze echt aan zichzelf te twijfelen. Had ze zich alles gewoon verbeeld en bestond er helemaal geen wolf?

Mama was thuis en kwam met druipe regenas haar kamer binnen. Haar geblondeerde haren hingen in natte slierten om haar hoofd, maar haar bruine ogen schitterden als altijd. Ze droeg een zware tas met boodschappen.

‘*Porca miseria*, verdomd nog aan toe,’ pufte ze. ‘De lift is weer kapot.’

‘Vanmiddag deed-ie het nog, hoor.’ Runa keek kritisch naar haar moeder. Waarom droeg ze geen mantelpakje en bakte ze koekjes voor hen, zoals moeders horen te doen?

Mama zag Runa’s gezicht. ‘Wat is er, *tesoro*?’

Runa haalde haar schouders op. ‘Niks.’

Haar moeder kwam naast haar op bed zitten. Ze rook heerlijk naar mama. ‘Hoe ging het vandaag?’

Runa haalde haar schouders op. ‘Ik haat school. En ik haat mijn beugel.’

Haar moeder trok haar even tegen zich aan. ‘*Non ti preoccupare*.’ Ze sprak altijd Italiaans tegen Runa als die verdrietig was of boos, of gewoon als ze de Nederlandse woorden niet kon vinden. Ze pakte Runa’s kin en keek haar onderzoekend aan. ‘Je moet gewoon nog wat meer je best doen.’

Mama had een soort ijzeren opgewektheid, die zag altijd overal de zon schijnen, of ze deed alsof. Maar Runa wist dat ‘je best doen’ niet altijd zin heeft. Dat sommige kinderen nu eenmaal populair zijn, en andere niet.

‘Jij kunt ook populair zijn,’ suste haar moeder. ‘Jij bent echt niet leuker of stommer dan die anderen. Integendeel! Jij bent een heel bijzonder meisje.’

Runa schudde geërgerd haar hoofd. Ze wilde niet bijzonder zijn. ‘Ik wil gewoon normaal zijn, net als andere meisjes.’

Haar moeder zuchtte. Die klaagzang had ze al zo vaak gehoord. Ze sperde haar lippenstiftrode mond open en liet haar tanden zien. ‘Wil je er dan later net zo uitzien als ik?’ Ze trok een gek gezicht. ‘Ik wou dat ik als kind een beugel had gehad!’

Runa keek naar haar moeders gebit, dat leek te bestaan uit scherpe witte driehoekjes. Ze had een spleetje tussen haar voortanden en haar hoektanden waren... ja, eigenlijk net als die van Runa: ze sprongen er nogal uit. Maar haar tanden pasten bij haar, want mama was geen doorsnee vrouw. Ze was om te beginnen heel jong voor een moeder, en ook nog eens heel erg mooi. Zo mooi zal ik nooit worden, dacht Runa. Isa wel, maar ik zeker niet.

Haar moeder kneep haar in haar wang. ‘Straks, tesoro, heb jij een perfect gebit en ben jij het mooiste meisje van de klas. En dan hebben ze spijt.’ Voor haar was de kwestie klaar.

‘Maar ik hoef geen perfecte tanden!’ riep Runa boos.

De beugeltandarts had het ijzeren hekwerk ongevraagd aan haar gebit vastgeklonken, omdat haar hoektanden volgens hem te weinig ruimte hadden. ‘Even dichtbijten,’ had hij gezegd, terwijl hij de schroefjes nog strakker draaide. Dit zou hij blijven doen totdat alles recht stond. Die man had maar één zielig doel in zijn leven, dacht Runa: tanden temmen.

Bij het avondeten zat Isa honderduit te kletsen over een hip festival waar ze in de lente naartoe zou gaan omdat Jesse kaartjes had.

Intussen pulkte Runa de spinazie uit de quiche en probeerde deze, zonder dat haar moeder het in de gaten had, van haar bord te werken richting de tafelrand, waar ze het groene kwakje in haar hand zou kunnen laten vallen en doen verdwijnen.

Mama wist heel goed dat zij geen groente lustte, en al helemaal geen spinazie, en toch bleef ze maar volhouden dat Runa het moest leren eten. En dan was het ook nog eens zo dat de sliertjes achter de slotjes van haar beugel bleven hangen, wat er akelig zombieachtig uitzag.

Isa moest even op haar telefoon een berichtje beantwoorden.

Nu zag Runa haar kans schoon. ‘Mam?’ Ze wilde vertellen over de wolf. Maar nog voor ze iets had kunnen zeggen sloeg haar moeder met haar vuist op tafel. Runa schrok, en ook Isa keek verbaasd op. ‘Mam, wat doe je?’

‘Kijk, dat bedoel ik nou!’ Mama keek hen met een ‘dit-is-belangrijk’ blik aan. ‘Mam dit, mam dat... Mam, mam, mam... ik ben zesendertig jaar!’

Runa wisselde een blik met haar zus.

‘Dus?’

‘Dus vanaf nu wil ik geen “mama” meer genoemd worden! En ook geen “mam”, “mammie” of “mams”: ik heet Eva. Dat is mijn naam, dus zo hebben jullie mij te noemen. Duidelijk?’

Runa en Isa keken elkaar verbouwereerd aan. Waar kwam dit nu weer vandaan?

‘Ooo-kee,’ was Isa’s commentaar.

‘Het moet maar eens afgelopen zijn met dat ge-mam. Ik ben daarvoor te jong, en jullie te oud. Jullie zijn geen baby’s meer die om hun mama moeten janken bij het minste of geringste. Het wordt tijd dat jullie je eigen kooltjes leren soppen.’

Als mama zich kwaad maakte, begon ze altijd uitdrukkingen te verhaspelen.

‘Ik zal het proberen,’ zei Runa ten slotte.

‘Gaan we doen... Eva,’ zei haar zus op brutale toon. Daarna ging ze een filmpje zitten kijken op haar telefoon; de naamsverandering van hun moeder boeide haar al niet meer.

Buiten huilden ze. Als valse violen klonken ze, wanhopig tegen elkaar op jankend. In het duister zag ze de grauwe schaduwen langs het huis schuiven. Gloeiende ogen keken door het raam naar binnen. Toen vloog het raam met een klap open...

Runa schrok wakker. Haar moeder stond aan haar bed en schudde haar door elkaar. Ze keek heel verontrust, nu pas realiseerde Runa zich dat ze aan het huilen was. Haar moeder was in haar nachtopon, het moest midden in de nacht zijn.

‘Tesoro, schatje, wat is er? Waarom huil je?’

Runa keek haar verward aan, kwam langzaam tot zichzelf. Ze lag gewoon in haar eigen bed, het was nacht, mama was hier.

‘Ik droomde,’ mompelde ze. Snel droogde ze haar tranen.

‘Wat droomde je dan?’

Runa zocht naar woorden om de droom te beschrijven, maar vond ze niet.

Haar moeder keek teleurgesteld. ‘Wil je het me niet vertellen?’

Runa schudde haar hoofd. ‘Dat gaat niet.’

‘Zal ik je even lekker instoppen?’

Runa schudde haar hoofd. Vroeger, als ze ’s nachts bang was, maakte haar moeder een ‘vogelnestje’: dan stopte ze haar zo strak in met de dekens, dat ze zich de hele nacht niet kon verroeren. ‘Zo kan niemand je komen stelen,’ zei ze dan, en dan was Runa niet meer bang. Maar zo ging dat al een tijdje niet meer, er was afstand tussen hen gekomen en dat wisten ze allebei.

Haar moeder gaf haar een aai over haar bol. ‘*Sogni d’oro*, droom zacht,’ fluisterde ze. Daarop ging ze weg en trok de slaapkamerdeur achter zich dicht.

Runa besloot papa te bellen. Hij nam meteen op, zijn stem klonk vermoeid.

‘Runa. Hoor jij niet allang in bed te liggen?’

En daardoor zei ze net iets botter dan ze bedoelde: ‘Ik bel om te zeggen dat ik niet meer naar die tandarts ga.’

Het was even stil aan de andere kant.

‘Bel je me daarvoor zo laat nog op?’

‘Ik haat mijn beugel, hij doet pijn. En van mama hoef ik hem ook niet meer.’

Dat laatste was een keiharde leugen. Papa reageerde kalm.

‘Maar dan zal hij hem er toch eerst uit moeten halen. Weet je wat? Ik maak morgen een afspraak, dan hebben we het er even over met meneer... hoe-heet-ie ook alweer... de beugeltandarts. Oké?’

Runa zweeg nukkig.

‘Ga nou maar slapen. Anders bel ik mama, hoor, en dan zeg ik tegen haar dat je nog wakker bent.’

‘Ze heet nu Eva.’

Toen Runa had neergelegd, voelde ze kwellende druk achter haar ogen. Haar oren suisden. Haar hersenen bonkten tegen de binnenkant van haar schedel. Iets hield haar kaken in de tang. Iets zorgde ervoor dat ze gevangen zat in haar eigen hoofd.

Gejaagd keek ze haar kamer rond. In haar bureaula vond ze een tangetje, dat ze weleens gebruikte om kettinkjes te repareren. Daarmee liep ze naar de spiegel. Met de tang wipte ze een elastiekje van haar beugel. Daaronder zat het slotje dat los zat, door de val op het fietspad. Met de tang pakte ze het ijzerdraad vast en begon te wrikken en te trekken en... krak! daar kwam het slotje los. En plok! nog een slotje. Het ene na het andere liet los. Onder elk slotje kwam een oude, vertrouwde tand tevoorschijn. Bij elke ‘plok’ voelde ze zich lichter. Het deed pijn, maar toch ging ze door, tot ze de hele beugel ‘plok, plok, plok’ van haar gebit had getrokken. Ze voelde zich licht worden als een veertje, dat op punt stond omhoog te dwarrelen in de wind. Eindelijk, eindelijk kreeg ze lucht.

Toen ze weer een beetje tot zichzelf kwam, inspecteerde ze voor de spiegel haar tanden. Vrij dartelden ze, als kalfjes in de lentewei. Ze likte langs haar tanden. Heerlijk glad. En ja, misschien zat er een spleetje tussen haar voortanden. Nou en? Was er niet zo’n *glamorous* topmodel die dat ook had?

Ze verzamelde het gesloopte ijzerwerk en maakte er een prop van, een soort schuurspoons. Daarna opende ze het raam en gooide de zielige kluwen ijzerdraad zo naar buiten. Misschien was er nog een vogel die er iets mee kon, voor zijn nest.

Die nacht sliep Runa uitstekend. Haar geest voelde zo vrij en licht, haar hoofd leek het kussen niet eens te raken. Geen onrust meer, geen wolf, geen school, geen tandpijn: alleen een heerlijke, zorgeloze slaap.

Hoofdstuk 3

Katja stond in de hal samen met Elsa, een meisje zonder karakter, dat Katja in alles volgde. Runa zag hen al van verre staan. Het was alsof ze haar hadden opgewacht. Katja had feilloos door dat er iets met Runa was, dus zij en haar lakei achtervolgden haar en hielden haar staande bij de trap.

Runa hield haar adem in, om Katja's parfumwalm niet te veel in haar neus te krijgen.

'Er is iets anders aan haar,' miauwde Katja tegen Elsa.

'Is ze naar de kapper geweest?' vroeg Elsa aan niemand in het bijzonder.

Katja greep Runa vast bij haar mouw en inspecteerde haar van top tot teen. Voordat ze iets onaangenaams kon zeggen, rukte Runa zich los. 'Ja, leuk hè?' Ze wilde doorlopen, de les natuurkunde begon.

Maar Katja sloeg haar nagels uit. 'Wacht even.' Ze vertrouwde het niet. Ze moest en zou weten wat het was. Met die kattenogen van haar scande ze Runa's uiterlijk, op zoek naar een hint. Op zoek naar een zwakke plek vooral, waar zij met haar poezelige vingertje in kon poeren. Op een gegeven moment, waarin Runa nog zocht naar een ontsnappingsmogelijkheid, had ze gevonden waar ze naar op zoek was.

'Oh my god. D'r beugel is eraf!'

Elsa slaakte een kreet van opwinding. 'Woow. Check die tanden!' Ze krijste het zo hard door de gang dat iedereen het kon horen.

Runa sloeg vlug haar hand voor haar mond, maar Katja deed een stapje naar achteren om haar eens goed op te nemen en zei toen op

valse toon: ‘Dat had ze beter niet kunnen doen. Nu ziet ze er echt uit als een... Als een...’ Ze stootte Elsa aan.

‘Een krokodil?’ probeerde Elsa.

Katja’s ogen vernauwden zich. Nee, ze kon het zo gauw niet benoemen, wat ze zag. Daarom probeerde ze Runa op een andere manier te raken. ‘Was het geld op voor de tandarts?’

Niet op reageren, zei Runa tegen zichzelf.

‘Zijn ze arm bij haar thuis?’ vroeg Elsa, sensatiebelust.

Katja knikte smalend: ‘Die moeder, da’s zo’n buitenlandse, die is hier gekomen om te profiteren.’

Runa, die al één trede van de trap op was gelopen, draaide zich met een ruk om. Deze kwetsende opmerking over haar moeder kon ze niet over haar kant laten gaan. Ze keek in Katja’s ogen. En wat ze daar zag, was pure bloeddorst. Runa schrok ervan, zoiets hatelijks had ze nog nooit eerder gezien.

Maar voordat ze iets kon terugzeggen, draaide Katja zich om, haakte haar arm in die van Elsa en liep weg.

Nu kwam er iets in Runa naar boven, wat helemaal vanuit haar tenen kwam opborrelen als gloeiende lava. Katja en haar lakei waren al een meter of drie van haar verwijderd. Runa moest een sprong genomen hebben, want zomaar ineens zat ze boven op Katja. Ze hoorde iemand gillen. Ze zag dat er bloederige krassen in Katja’s gezicht stonden. En nog erger. Katja lag kronkelend op de grond.

Ze doet alsof, schoot het door Runa heen. Ze stelt zich aan.

Maar Katja greep als een gewonde soldaat op het slagveld naar haar arm. Van alle kanten kwamen mensen aanhollen om te kijken wat haar scheelde. Elsa, die geschrokken bij haar vriendin was neergesneeld, trok Katja’s bloesje naar beneden en ontblootte haar schouder. En daar in dat blanke meisjesvlees stond, heel duidelijk voor iedereen te zien, de afdruk van tanden. Die herkende Runa meteen – ze had dezelfde afdruk in gips op haar kamer staan.

Toen wist ze dat ze Katja gebeten had.

Ze wist ook meteen dat dit het was. Dit zou op deze school niet

getolereerd worden. Dit zou een ‘incident’ worden, een Groot Ding, waarvoor iemand straf zou krijgen. En die iemand zou Runa zijn.

Ze keek om zich heen, in een poging de situatie te overzien. Maar ze keek door een tunnel. Met helemaal aan het einde een poppetje: Jos, de conciërge, die uit zijn glazen hok was gekomen. Zijn gezicht stond in een rare grimas en zijn mond ging open en dicht. Runa hoorde geen geluid, maar ze vermoedde dat Jos tegen haar aan het schreeuwen was.

Ze stond op, iedereen deinsde terug. Waren ze nu ineens bang voor haar? Ze rook een heel sterke geur. Ze proefde hem ook, alsof ze aan de ijzeren trapleuning had gelikt. Ze veegde met haar mouw langs haar lippen. Rood. Bloed, natuurlijk was het bloed. Van Katja.

Runa voelde de grond onder zich wegzakken. Ze moest hier weg.

Ze zette een stap. De leerlingen weken uiteen, lieten haar door. Met alle kracht die ze in zich had, dwong ze zichzelf om niet te gaan rennen. Ze liep. Coolheid heerst.

Met een vreemd, stijf knikje wandelde ze langs de verbijsterde conciërge en verliet het schoolgebouw. Nooit, nooit meer zou ze teruggaan naar die hel.

De volgende dag ging Runa niet naar school, en de dagen daarop ook niet. Niet na een schreeuwpartij (van haarzelf), dreigementen (van haar moeder) en ook niet na een telefonische preek (van haar vader). Uiteindelijk mocht ze thuis afwachten hoe een gesprek van Eva met school zou uitpakken.

Het merkwaardige was dat het Eva pas na een dag opviel dat er iets ontbrak bij Runa. En dat ze anders praatte. ‘Ik ga nooit meer terug naar die school.’ Het klonk ineens helder, veel minder mompelend dan vroeger.

‘Maar... tesoro... Waar is je beugel?’

Runa tuurde naar het plafond. ‘Die is weg. Hij heeft een nieuw leven, als vogelnest.’ Ze zette zich schrap en wachtte op de bom die zou barsten. Maar die bom barstte niet. Eva staaarde haar een tijdje

met open mond aan, klapte toen haar mond dicht en zei er niets meer over. Helemaal niets! Runa begreep soms echt niets van haar moeder. Maar kennelijk kon die maar één ding tegelijk, en nu moest ze naar school, voor een Gesprek over het Incident.

‘Zijn ze nou gek geworden?’ briede Eva, terwijl ze strijdlustig haar jas aantrok. ‘Ik zorg dat jij weer gewoon terug in de klas kan. En anders stuur ik je vader op ze af, die weet wel raad met dat stelletje.’

Runa zag haar moeder vertrekken, maar ze was er niet gerust op. Met Eva wist je het nooit. Maar hoe dan ook zou Runa deze keer niet wijken voor ouders, leraren of zelfs de politie. Met geen tien paarden zouden ze haar terugkrijgen naar Katja en haar kwaai koninkrijk.

Die middag kwam Eva Runa’s kamer binnen om verslag te doen van het Gesprek. Ze plofte neer op Runa’s bed en wiste het zweet van het voorhoofd. ‘*Dio mio*, mijn God, wat een toestand.’

De mentor van de klas had haar verslag gedaan van het Incident. Runa had ‘zomaar’ het argeloze meisje Katja aangevallen en gebeten, ten overstaan van een hal vol ‘geschokte’ leerlingen. Het slachtoffer had ‘zwaargewond’ naar het ziekenhuis gemoeten, voor een tetanus-prik. Daarop was haar vader op hoge poten bij de directie gekomen, dreigend met juridische stappen tegen de school, die zijn dochter geen ‘veilige omgeving’ kon bieden. De school had dit ‘uiterst serieus’ genomen... Eva had de mentor niet verder laten uitpraten. Ze had hem gezegd dat haar dochter het recht had zich te verdedigen als zij zich bedreigd voelde. Met hand en tand, zo nodig. En dat haar dochter net zo goed een veilige omgeving verdiende. Daarna was ze met slaande deuren vertrokken.

‘Je had hem moeten zien! Hij werd zo bleek als een washandje.’

‘Een vaatdoek, mam. Eva.’

‘Dat bedoel ik!’ Haar moeder schudde de kussens van het bed hardhandig op. ‘Die man noemt zich mentor. Hij begrijpt geen snars van kinderen.’

Uiteindelijk kwam er een telefoontje van school: ‘Om de gemoederen in de klas niet verder op de spits te drijven’ kreeg Runa de komende week ‘verlof’ tot aan de krokusvakantie. Na de vakantie diende zij dan wel weer op school te verschijnen, anders zouden ze een boete krijgen.

Bij het woord ‘diende’ gingen Eva’s haren alweer rechtovereind staan, want ‘dienen’ betekent moeten, en daar hield ze niet van. Ze wierp de telefoon van zich af, maar bedacht zich en pakte hem weer op.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Runa ongerust.

‘Nu ga ik dat loeder opbellen. Of liever nog, de moeder van dat loeder!’

‘Nee, alsjeblieft. Mam...’

‘Mam?’

‘Eva... doe nou niet.’

Maar Eva was onverzettelijk. ‘Vooruit, jij hebt vast hun nummer wel. Dan zal ik die vrouw eens vertellen wat ik met haar dochter ga doen zodra ik haar in mijn klauwen krijg.’

Het zweet brak Runa uit. Dit mocht niet gebeuren. ‘Mama... Eva. *Please!*’ Ze probeerde de telefoon uit haar moeders handen te trekken.

Eva zag wel dat ze het meende, en liet los. Runa stopte de telefoon gauw weg onder een kussen.

Haar moeder dacht na. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze ten slotte. ‘Jij bent weer eens de wijste hier. Dat wicht verdient het niet eens dat we aandacht aan haar besteden.’

Runa knikte opgelucht. ‘En voorlopig hoef ik haar toch niet meer te zien, dus.’

Die avond ging Eva’s telefoon. Runa, die net Rex een spring-over-de-bank-heen-kunstje aan het leren was, verstijfde. Als het maar niet de school was...

Maar het was een heel lang nummer, dat begon met 39. Eva nam meteen op. ‘Mama!’

Het was Nonna, Runa's grootmoeder in Italië. Ze belde met een beverig stemmetje, om te zeggen dat ze een ellendige smak had gemaakt. Ze had een scheurtje in haar heup. Niet gebroken, zei ze vlug, maar nu zat ze in een rolstoel en kon ze niet meer op of neer. Waardevol, want er moest nog zoveel gedaan worden! Maar verder ging het allemaal prima, stelde ze Eva meteen gerust. *'Non ti preoccupare, maak je niet druk. Ik ben zo weer de oude.'*

'Mama,' bezwoer Eva haar. 'Rustig aan, we gaan iets bedenken. En je krijgt heel veel kusjes van Runa, *tanti baci*, en natuurlijk ook van Isa.'

Toen Eva had neergelegd keken ze elkaar aan. Arme Nonna, die altijd zo sterk was en nooit van niemand hulp nodig had.

Maar Eva's gezicht klaarde alweer op. 'Weet je wat, tesoro? We gaan naar Nonna: jij, ik en Isa. Nu kan het. En nu moet het, want we kunnen die oude dame toch niet alleen laten? Wat dacht je ervan: even een paar weken niet meer denken aan vervelende klasgenoten, mentoren en proefwerken?'

'En beugeltandartsen,' wilde Runa er nog aan toevoegen, maar dat deed ze maar niet, want haar moeder leek de hele beugel vergeten te zijn.

Eva had haar besluit genomen: ze zouden meteen de volgende dag vertrekken naar Sant'Uberto, haar geboortedorp in de Italiaanse Alpen. Runa en Isa waren er al vaker geweest, in het huis van hun oma, maar de laatste keer was alweer jaren geleden.

Toen Isa het plan hoorde, sloeg ze haar armen over elkaar en zei: *'No way* dat ik naar dat koeienpoepdorp ga.'

Maar toen Eva haar eraan herinnerde dat één: ze drie dagen vóór de vakantie van school weg mocht (Eva zou, bij hoge uitzondering, een briefje voor haar schrijven) en twee: dat er heel veel sneeuw was gevallen in de bergen en je dus kon skiën, draaide Isa toch bij. 'Sneeuw = nieuwe ski-outfit = catwalk op de piste = sigaretten roken in de sneeuw = leuke jongens,' zag Runa haar denken.

‘En drie,’ besloot Eva, ‘Nonna kan wel een paar extra handen gebruiken om haar rolstoel te duwen.’

Isa’s gezicht betrok, maar ze zag wel in dat het geen zin had om tegen haar moeder in te gaan. Als Eva iets in haar kop had, had ze het niet in haar kont, zei papa altijd.

Runa’s mening werd niet gevraagd. Maar dat was niet erg, want zij was dol op Nonna en wilde niets liever dan bij haar logeren, in dat heerlijke oude huis in de bergen.

Ze voelde iets warmes en nats tegen haar hand. Het was Rex, die haar een lik kwam geven en haar smekend aankeek. Runa aaide hem over zijn kop. ‘Natuurlijk mag jij ook mee, Rexie.’

Tevreden ging hij op haar voeten liggen en viel in slaap.

Bij wijze van afscheid wilde hun vader hen meenemen naar de film.

‘Ik ga echt niet naar de film met papa,’ reageerde Isa. Het boterde de laatste tijd niet zo tussen haar en Harald. Ze nam hem de scheiding kwalijk, wat niet terecht was, vond Runa. Want hij had zo zijn best gedaan om mama te behouden, maar het was hem gewoon niet gelukt. Hun moeder was te eigenzinnig voor een relatie, zelfs met de vader van haar kinderen.

Dus ging Runa alleen met papa naar de bioscoop. *Between you, me and everyone else* was een romantische komedie met veel misverstanden. Runa vond het best een rare film. De personages vertelden steeds wat ze voelden. Alsof alles wat je voelt zomaar in woorden is uit te drukken! Harald en zij wisselden tijdens de film af en toe een blik, en dan begrepen ze elkaar zonder woorden. Intussen zaten ze ieder een emmer popcorn leeg te schransen.

Harald zette haar met de auto af voor de deur van de flat. Hij zette de motor af en opende zijn armen, Runa kroop erin. Papa rook lekker, naar vers papier en inkt en machines, van de drukkerij waar hij werkte.

‘Veel plezier in Italië,’ zei hij. ‘En pas goed op mama. Ze is nogal...’

‘Nogal wat?’

Harald aarzelde. ‘Je weet wel.’

Runa knikte. ‘Ik zal je missen,’ zei ze ten slotte. ‘En Isa ook. Ze meent het allemaal niet zo, hè?’

‘Dat weet ik toch.’

Ze maakte zich los en opende de deur om uit te stappen. ‘Doei, pap.’

Hij knikte, en er trok een schaduw over zijn gezicht. ‘Dag lief kind.’

Toen Runa even later de gordijnen van haar kamer wilde dichttrekken om te gaan slapen, werd ze getroffen door een vreemd schouwspel buiten. Er was geen mens op straat, maar tegenover hun huis, in het licht van de straatlantaarn, zat een groepje honden, een stuk of zeven. Ze zaten heel stil. Alsof ze ergens op wachtten.

Runa staaarde naar de honden. Waar waren hun baasjes? Ze herkende een van hen: de jack russell van de onderbuurman. Ze hielden allemaal hun kop opgeheven en keken dezelfde richting uit. Haar richting!

Nu hoorde ze gekrab achter zich, aan de deur. Ze deed de deur open en daar zat Rex, hun altijd zo slome hond. Hij keek schuin naar haar op, likte haar hand en liep toen langs haar heen naar het raam, zette zijn voorpoten tegen de vensterbank en keek naar buiten. Toen hij de honden zag, hief hij zijn kop op en jankte lang en doordringend.

Tot Runa’s verbijstering gaven de honden buiten antwoord. Het hele groepje jankte zevenstemmig terug. Rex draaide zijn kop naar haar toe, en keek haar aan met een ondoorgrondelijke blik. Daarna liet hij zich weer op vier poten zakken en liep naar haar bed. Op het vloerkleedje ervoor ging hij liggen, rolde zich op en viel in slaap.

Toen Runa nog een blik uit het raam wierp waren de honden weg. Alsof ze er nooit hadden gezeten.